

Als je niet kunt samenleven, moet je een tijd samen leven.

Blog Joshua, Groepsleider bij de Van der Hoevenkliniek

Een groot deel van de patiënten dat in de Van der Hoevenkliniek wordt opgenomen, volgt behandeling in groepsverband. Zij eten, drinken, sporten en leven samen. Ook volgen zij met elkaar behandeling. Niet alleen (groeps)therapie is behandeling maar ook het 'gewone' dagelijkse leven. Zo vormen de patiënten van de leefgroep waar ik werk niet alleen een huishouding van tien mannen maar ook een therapeutische gemeenschap.

Een voorbeeld van hoe de leefgroep als therapeutisch instrument werkt, kreeg ik mee toen ik net met werken begon. Een patiënt had voordat hij werd opgepakt door de politie langdurig een dubbelleven geleid. Een groot deel van zijn leven was zelfs onzichtbaar voor zijn partner. Die moet zonder twijfel geschokt zijn geweest toen zij erachter kwam wat hij had gedaan. Hij nam zich in psychotherapie voor om te stoppen met zijn dubbelleven. Het had hem ongeluk en nu ook tbs gebracht. De leefgroep vroeg hem tijdens zijn behandel-evaluatie hoe hij daarmee wilde stoppen. Hij vertelde over zijn voornemen zijn dag- en behandelprogramma voortaan op tijd te volgen. 'Zeggen wat je doet en doen wat je zegt.' Ook in kleine dingen. Toen hij de dag na zijn behandel-evaluatie veel te laat aan tafel kwam, kreeg hij meteen kritische vragen van betrokken groepsleden die hem herinnerden aan zijn voornemen.

Dit is een voorbeeld van hoe een leefgroep moet functioneren en hoe elkaars aanwezigheid voor behandeling wordt ingezet. Soms loopt dat gewoon voor geen meter. Daaraan werken en dit verbeteren is leerzaam voor patiënten. Ook dat is behandeling. Verantwoordelijkheid voor elkaar nemen draagt niet alleen bij aan gezamenlijkheid en een mooi groepsproces maar ook aan afname van risico's. Een patiënt die zich kritisch laat bevragen en anderen bevrage, leert ervan. Niet slechts goede voornemens. Hij oefent die op de leefgroep die diegene in de richting van een verstandig leven zonder delicten duwt en eraan houdt. Als je niet kunt samenleven moet je een tijdlang samen leven.

Sinds kort werk ik op afdeling Jutte; dat is leefgroep voor klinische kortdurende behandeling voor patiënten met een zedendelict. Ik werk als groepsleider en doe mee aan groepstherapie als co-therapeut. Dit betekent dat ik als groepsleider het proces van gezamenlijke verantwoordelijkheid voor de behandelingen op een leefgroep nog beter kan begeleiden. Want wat je in therapie leert, moet je met vallen en opstaan gaan *doen*. Dit proces maakt mijn werk steeds boeiend en de moeite waard om dit vak uit te oefenen.